

TÝDENÍK

www.republikani.com
www.repmladez.com

REPUBLIKA

BŘEZEN 2004

ČÍSLO 12/ROČNÍK XV

6 Kč

Dvě výročí písničkáře Karla Kryla

Rok 2004 je rokem Karla Kryla. Před deseti lety, 3.března 1994, tento král českých písničkářů, básník a novinář zemřel. Letos 12 dubna by mu bylo 60 let. Za pouhých padesát let života ovlivnil Karel Kryl českou společnost více než šiky politiků, publicistů nebo kolegů písničkářů. Z jeho písní zněla hrdost, vzdor i zděšení. Slova byla formulačně přesná, ostrá, čeština se v Krylových textech sama rozevzručovala v silných vnitřních melodických. Krylova alba Bratříčku, zavírej vrátka nebo Rakovina zůstala něčím víc než kolekcemi skladeb protestního či lyrického zpěváka. Je to patrné i s velkým časovým odstupem.

Dvacet let prožil Karel Kryl v exilu. I když byl Karel Kryl zpočátku oslavován, přesto nedošel za svého života zasloužilého uznání. Odvážně kritizoval lidi kolem sebe. Často měl pocit, že mu lidé nerozumějí. Říkal, že nechce dál žít v zemi, která se už přestala jmenovat Československo. Byl z toho zklamán. Jako by tím ustupoval do ustraní. Po jeho náhlé smrti však bylo jasné, že dalšího písničkáře Krylova ražení tato země nemá.

Karel Kryl vlastními slovy: "Já neprovokuju. Chraň Bože! Jenom reagují na věci okolo. A to že jsem dnes osočován a řazen do všelijakých škatulek, je důsledkem skutečnosti, že jsem zbořil vlastní mýtus. Všechny mé texty jsou o lásce nebo o postrádání lásky. Od toho se vše odvíjí. Lásky je stav duše. Něco jiného je, když člověk vzplane poprvé, jinak ji vidí táta a máma s dětmi a jinak staří lidé v takzvaném prázdném hnízdě. Lásky je slovo a slova jsou ošidná."

(Citáty jsou vybrány z jednoho z posledních rozhovorů Karla Kryla. Vyšel v měsíčníku Melodie v dubnu 1994.)
Jaroslav Kučera

Vražda bez vraha

Před 56 lety připadl 10.březen také na středu. Toho dne roku 1948 před půl sedmou ráno našli dva topiči na nádvoří Černinského paláce bezvládné tělo ministra Jana Masaryka, které leželo jen v pyžamu pod okny jeho služebního bytu. Tehdy zřejmě nikdo netušil, že se objasnování jeho tragické smrti stane největší záhadou naší poválečné historie.

Jan Masaryk nezanechal dopis na rozloučenou ani žádný jiný doklad, který by nějakým způsobem události noci z 9. na 10. března 1948 vysvětloval. Pokud Jan Masaryk spáchal sebevraždu, jaký byl jeho motiv? Přípravovaný čin, a tudíž symbolické varovné gesto jako demonstrace nedůvěry v další vývoj země? Nebo únik z bezvýchodné situace? Čemu máme věřit...?

Hledejme raději odpověď na jiné otázky. Kdo vraždil a proč? Kdo vraha nebo vrahy poslal? Ale také jak byl zavražděn, nebo zda a jak byl (fyzicky či morálně) k sebevraždě dohnán.

Každý, kdo se seznámil se základními okolnostmi této události, poznal, že každá z hypotéz obsahuje desítky dalších otázek bez jednoznačných odpovědí. Příklon k té či oné je podmíněn stupněm znalosti Masarykovy osobnosti a doby, v níž žil.

Je skutečností, že v březnu 1948 nebyly na místě tragické události provedeny všechny kriminalistické úkony, které jsou v takových případech běžné a nutné. Některé však provedeny byly, zachovaly se a mohly tak i po půlstoletí posloužit jako nezbytné vstupní údaje při vypracování znaleckých posudků, jejichž závěry odhalily nové okolnosti Masarykovy smrti.

Toho rána po sedmé hodině přišli na místo Masarykova skonu vrchní rada dr. Hora z ministerstva vnitra (za StB) a přednosta Oblastní kriminální úřadovny dr. Borkovec. Ten dal vzápětí poslat pro šéfa policejních lékařů dr. Teplého. Zanedlouho se objevil i přednosta kriminální ústředny Görner, který sebou měl daktyloskopa, fotografa a mechanoskopa. Ti pak společně s Borkovcovými lidmi začali s prováděním prvních úkonů.

Kriminalisté však mohli svou práci dělat necelou hodinu, neboť přítomný resortní ministr Nosek rozhodl že případ převezme StB. Kriminalisté za ten čas stačili pořádit několik snímků (příčinných fotografů mrtvol bylo provedeno až po jejím ohledání, takže žádný z nich nezachycoval její původní polohu), sejmuli řadu otisků prstů, zakreslili situaci v bytě a začali proměřovat polohu těla na nádvoří pro pořízení plánu.

Plánek místa činu ale zhotoven nebyl. Na místě poří-

zená skica postačila pouze k pozdějšímu Náčrtku k případu "sebevraždy" min. zahr. věcí dr. Jana Masaryka, který 11 března 1948 nakreslil kriminální inspektor Podaný. Dílem náhody tento náčrtek Státní bezpečnosti předán nebyl a jak se později ukázalo, proměnil se v cenný dokument, neboť označoval přesné místo dopadu Masarykova těla.

Náčrtek byl přiložen ke stručné zprávě Kriminální ústředny a posléze založen v archivu Hlavní správy VB. Teprve v roce 1968 se stal součástí spisu. Jiný osud potkal daktyloskopické stopy včetně otisků na okenním rámu, jež na místě pořídil daktyloskop Panenka. Výsledek tohoto zkoumání byl v únoru 1960 v archivu Kriminalistického ústavu skartován.

Po odchodu kriminalistů z Černinského paláce pokračovali ve vyšetřování příslušníci StB, ale neprovedli potřebné úkony. Největším nedostatkem byla malá pozornost ohledání otevřeného okna v koupelně včetně venkovní zdi a římsy pod oknem, ačkoli to bylo pro posouzení mechanismu pádu nejdůležitější. Místo dopadu těla na nádvoří nebylo ohledáno vůbec.

Jiným nedostatkem se stal fakt, že nebylo přesně zjištěno, zda někdo před příchodem bezpečnostních orgánů s tělem nehýbal. Z pozdějšího šetření vyplynulo, že původní poloha mrtvolky byla na boku, nikoli na zádech. Tyto a další nedůslednosti při vyšetřování byly záměrem něco zatajit či zakrýt.

Masarykův skon poúnorovou moc "zaskočil" a ta potřebovala vysvětlit, co se stalo, ať se stalo cokoli. Vy světlit to rychle a pro veřejnost přijatelně. Tomu odpovídala i Moskva slova o Masarykově "dobrovolném ukončení života", pronesená v Parlamentu 10.března 1948 krátce po 14. hodině ještě předtím, než mohl znát výsledky pitvy, která začala o hodinu později. Toto rychlé prezentované rozhodnutí o "sebevraždě" právem zavádalo příčinu k pochybnostem o regulérnosti vyšetřování.

První verze o tom, že byl Jan Masaryk zavražděn, se v západním tisku a rozhlasu objevily téměř okamžitě. I proto se k případu stejný vyšetřovací tým StB znovu vrátil a 17.zář 1948 ukončil došetřování závěrečnou zprávou. Konstatovalo se v ní, že šlo jednoznačně o sebevraždu a tento závěr "potvrdila" i pitva. Zpráva mimo jiné obsahovala i zjištění MUDr. Teplého z místa činu:

Oficiálně se říkalo, že Jan Masaryk skončil život skokem z okna a o celém případu se přístích dvacet let mlčelo. Když pak v květnu 1968 Generální prokuratura vyšetřování na podnět Ivana Svitáka obnovila, stala

se tato kauza jednou z hlavních událostí.

Vyšetřovací tým odvedl tehdy poměrně dobrou práci, když musel prověřit množství svědectví, ale i dezinformací. Svou práci nedokončil, neboť byl v létě 1969 rozpuštěn. V usnesení generálního prokurátora (16.11.1969)byly výsledky objasnování Masarykovy smrti vyjádřeny takto:

"Masaryk nepochybně seděl v okně a snažil se čelit nespavosti. Tam se jeho depresivní nálada prohlubovala, až vyústila v náhlé rozhodnutí vyskočit z okna. Nebo při druhé možné verzi mohl Masaryk v důsledku tělesné vyčerpanosti v okně ztratit rovnováhu nebo orientaci a vypadnout..." V tomto usnesení je i zajímavá pasáž o výpovědi bývalého Masarykova komorníka Příhody, který uvedl, že si všiml z nádvoří, že od okna ke zděné římsě vedou po zdi dvě zřetelné šmouhy, a z toho usuzoval, že se Masaryk nejdříve spustil z okna na římsu. "Tato výpověď je však osamocená,"píše se v usnesení. "Totéž platí o výpovědích vrátného Komárka a pradelny Hnilíčkové, kteří si všimli odražené omítky pod oknem."

Třetí vyšetřování začalo v dubnu 1993 a "případu Masaryk" se ujal Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu (ÚDV). Při prověřování dobových dokumentů se zrodila tzv. hypotéza vynuce- né sebevraždy. Byla založena na zprostředkované výpovědi, podle níž měla pětice mužů provádět v kritickou noc v Masarykově bytě nezákonnou domovní prohlídku za účelem pátrání po kompromitujících materiálech. Ministr s nimi odmítl komunikovat a v zoufalství prý chtěl uniknout oknem koupelny na římsu (táhnoucí se po obvodě budovy), ale tam se neudržel a spadal dolů.

I když se pro tuto verzi nenašly žádné důkazy a vyšetřování bylo v roce 1996 odloženo, přineslo jeden významný objev. Bývalý kriminalista Jan Havel, který vyšetřování vedl, našel ve spisech Podaného náčrtek a provedl měření na místě činu. Zjistil, že místo dopadu Masarykova těla nebylo pod oknem, ale nejméně 1,3 metru vlevo od okna.

Posléze ÚDV požádala o expertizu Kriminalistický ústav a ten metodu blízké fotogrammetrie (s využitím údajů z téhož náčrtku) došel v únoru 1995 k závěru, že "místo odsokou se pravděpodobně nalézá 1650 mm od levé hrany okna koupelny bytu Jana Masaryka". Tím byla prolomena od té doby tradovaná verze o pádu těla z koupelny.

Jak pohyb Masaryka po římsě vysvětlil Havel? Podle něho nešlo o sebevražedný úmysl, ale naopak o pokus uniknout nějakému nebezpečí uvnitř bytu. Masaryk se

po břiše sesunul přes parapet na římsu (povrchové oděry na břiše, uvedené v pitevním protokolu) a snažil se ustupovat doleva. V jisté vzdálenosti ztratil rovnováhu a padal nazad do nádvoří. V poslední chvíli se odrazil, aby vyrovnal pád a tak mohl dopadnout ve svislé poloze na obě nohy a přivodit si setrvačností vnitřních orgánů jejich utržení a tím i okamžitou smrt jak tomu odpovídá nálež v pitevním protokolu.

K dalšímu znovuotevření případu došlo na konci ledna 2002 a inspiraci k tomu byla především nabídka prof. Jiřího Strause z pražské Policejní akademie. "Pokud budu mít k dispozici dostatečné množství vstupních hodnot,"napsal tento soudní znalec z oboru kriminalistika (specializace forenzní biomechanika) na skolkou roku 2001 v dopise adresovanému ÚDV, "jsem přesvědčen, že forenzní biomechanickými výpočty dospěji k jednoznačnému závěru."

Potřebné podklady k dispozici dostal a 10.března 2002 znalecký posudek dokončil: "K pádu těla došlo zcela jednoznačně vystrčením druhou osobou, tělo Jana Masaryka padalo ve vertikální poloze s dopadem na nohy. K pádu došlo z polohy stoje těla z římsy pod oknem, v této fázi byl Masaryk vystrčen aktivním silovým působením druhou osobou (minimálně jednou) a došlo k urychlenému koordinovanému pádu. Tělo dopadlo kolmo na dlažbu, byla zjištěna absence rotace těla, při pádu musela síla vystrčení směřovat do těžiště těla." Při jednom rozhovoru (25. února 2004) Jiří Straus tyto své závěry potvrdil a odmítl možnost spontánního pádu z okna nebo sebevražedného skoku z římsy, a to ani v případě Masarykova vlastního odrazu od zdi: "Se svou váhou, výškou a kondicí by nemohl skočit do vzdálenosti 220 cm od zdi, kde je v náčrtku uvedeno místo dopadu. Tak velkou sílu by nevyvinul."

Vyšetřování případu Ilja Pravda z ÚDV považoval za rozhodující posudek Jiřího Strause, neboť na všechny položené otázky odpověděl tak, že se mohlo jednat o vraždu. Přesto věc musel odložit, protože se podobně jako při předchozích vyšetřováních ÚDV nepodařilo zjistit skutečnosti, opravňující zahájit trestní stíhání. Svoje vyšetřování okolnosti smrti Jana Masaryka uzavřel konstatováním: "Byla to vražda, i když nemáme vraha. Známé podezřelý, ale nemáme důkazy, které by z Masarykovy smrti usvědčily konkrétní osobu."

Najde se konkrétní viník smrti Jana Masaryka...? Na to nám odpoví budoucnost. Jedno je již jisté. Byla to vražda !!! **Zřizných materiálů sepsal: Jaroslav Kučera**

Eskalace tvůrčí bídy

Po nepřilíh vydařeném pokračování seriálu "Nemocnice na kraji města" uvádí Česká televize seriál další, tentokrát jako adaptaci proslulého románu Miloslava Švandrlíka "Černí baroni".

Myslím, že diváká odezva bude ještě horší než v případě "Nemocnice". Po shlédnutí první z jedenácti částí jsem nabyl dojem, že tvůrci hrané podoby těch příběhů z prostředí PTP nejenže nepochopili Švandrlíkovu předlohu, ale že ji ani nečetli. V každém případě však trpí nemocí, hojně v uměleckých kruzích dnes rozšířenou, již je zapomětlivost.

V současnosti je běžným jevem, že někteří lidé je jich až přespříliš konají nebo alespoň zasahují do činnosti, o kterých nemají "ani páru". Dokonce i vláda je složena převážně z takových; natož pak umělecké soubory se svými vůdčími figurami v bohemském prostředí divadla či filmu. Elementární neznalost číší ze všeho, co vzejde z dílen takových neumětelů. V případě filmů z vojenského prostředí je až příliš patrné, že tvůrci i aktéři jsou z velké části "hrdými" držiteli modré vojenské kníčky, nebo že základní vojenskou službu absolvovali v nějaké protekční "zaší-

várně".

Jako "základák" jsem se v padesátých letech setkal s mnoha figurkami, i tak říkající kreaturami, jak mezi základáky, tak i v důstojnickém sboru. Také jsem se setkal s "pětáčkem". Byl k nám, k tankovému pluku, převelen pár měsíců před koncem základní služby (z protekce aby měl snadnější start v zaměstnání; nastoupil jako řidič v televizi). Každou chvíli chodil do spořitelny vyzvedávat z předchozí služby v PTP našetřené peníze na své přilepšení, neboť se mu služba u standardního útvaru zdála drsná. Přitom vlastně nic nedělal, jen si ustavičně stěžoval na nedostatek volnosti, neboť u nás jsme měli v nejlepším případě jednu vycházku týdně.

Určitě nebyl režim ve všech posádkách PTP stejný. Zrovna tak jako u běžných útvarů se lišil podle toho, jací byli velitelé. A ti byli různí, stejně tak jako byli různí řadová základáci. Od "uvědomněných", přes různé kariéristy, uvědomění jenom předstírající, "zastydlé" horlivce, pořouchlé švindlíře a uhýbáky, hodné bojácné i příliš odvážné, zakomplexované z nejrůznějších důvodů, až po takové ty, jakých byla většina, tzn. smířené s nutností, přiměřeně plnicí zadání, připravené vždy nějakým nekonfliktním způsobem ze všeho vyklouznout. Tak je také uvádí a vykresluje ve svém díle pan Švandrlík.

Nic nemůže nahradit pocitový prožitek při čtení příběhů. Představitost jedinců je natolik rozmanitá, že trefit se do četbou vytvořeného obrazu všech je prakticky nemožné. To je velká nevýhoda filmového zpracování všeobecně známé

literární předlohy. Řekl bych, že v případě "Černých baronů" mohlo zůstat u toho filmu vzniklého, bez bombastického humbuku a obtěžujících televizních upoutávek, už v devadesátých letech. Z něj vyzařuje alespoň jakási radost z možnosti vyjádřit se svobodněji, než to bylo možné v době bezprostředně předcházející. Současná tvorba trpí v důsledku jaložnosti autorů. Tu způsobuje jednak jejich soustředěnost na uspokojování svých osobních plytkých požitků, ale zejména nedostatek řádné kritiky, lépe řečeno kritičnosti. V nové vzniklých podmínkách nemají prakticky šanci na uplatnění taková, kteří nepomlouvají a nehání hlava nehlava vše, co bylo jakkoliv spojeno s dobou pokusu o budování socialismu. Paradoxně pak mnozí z těch, kteří ostentativním způsobem zpochybnují tvorbou v té době, byť se jí také účastnili. Vlastně vyzývají z předchozích repríz svých vlastních pořadů, her a filmů z těch hanobených časů.

Je nutno podotknout, že jejich současná tvorba je vůbec jaká je jaksi málo viditelná. To, co nám někteří předvádějí na televizních obrazovkách, je mnohdy trapnost sama. Povrchnost provedení, zřetelná neprozkušnost, improvizace, vydávané za způsob vrcholného zvládnutí kumštu, to všechno vypovídá o jejich charakteru a nakonec i o uměleckých kvalitách.

Mám stále silnější pocit, že ta pomlouvaná a haněná předlistopadová cenzura ve skutečnosti způsobila, že mnohá díla, v té době vzniklá, si uchovává pro diváky velkou přitažlivost, jaké se těši jen velmi málo uměleckých počínů

současných. Možná i za hranicemi proslulá "Nemocnice" a podobné veleúspěšné seriály z té pomlouvané doby získaly na kvalitě v důsledku zásahů cenzorů, na což si tvůrci (ale ještě více ti, co se motají kolem nich) dodnes stěžují.

Když jsem před dvaceti lety viděl těch pár amerických filmů, jež k nám ta zlá cenzura pustila, byl jsem z nich nadšený. Na to, že jich sem nepustila více jsem nadával. V současnosti jich mohu vidět každý týden několik domů v televizi. Stačí stisknout knoflík. Vyhýbám se tomu, protože v té záplavě blbin se šlehaním plamenů z výbuchů, katastrof všeho druhu, násilí svalnatých hrdinů a lepech hrdinek z obou "stran zákona", v kalužích krve a hromádách nebožtíků nelze najít nic, co by člověka jednak pobavilo, a přitom také poněkud i jaksi "přivzdělalo", neboť to by mělo být poslání každého díla, vydávajícího se za umělecké. Asi ti dnes i tehdy vysmívání schvalovatelé nákupů "západních" filmů opravdu nemohli naleznout více takových, které by tyto podmínky splňovaly.

Umělecké kruhy, určující nové směrování kultury, ovládly ve spojení s kastou polistopadových vládců sdělovací média, zejména televizi. Výsledky působení jimi reprezentovaných "děl" lze pozorovat v narůstající zločnosti a všeobecném úpadku mravnosti.

Divím se panu Švandrlíkovi, že se propůjčil ke spolupráci s těmi, kteří mrzačí půvab jeho díla konáním, majícím původ ve stejné soudku stupidnosti jako to, co ve svých "dílech" upoceně a nevkusně podrobují kritice.
Josef Kořínek

Republikáni do Evropského parlamentu

HISTORIE A VÝVOJ EVROPSKÉ UNIE

1951 - Podpis Pařížské smlouvy o založení Evropského společenství uhlí a ocele (ESUO).
 1957 - Podpis Římských smluv zakládajících Evropské hospodářské společenství (EHS) a Evropské společenství atomové energie (Euratom). Cílem EHS je podpora hospodářského růstu a rozvoj společného trhu, cílem Euratomu je podpora atomového výzkumu a dohled na bezpečnost atomových zařízení. Členy byly zatím stále jen státy Pařížské smlouvy.
 1968 - Členské státy EHS mezi sebou zrušily cla na dovoz průmyslových výrobků. Do jeden a půl roku byl zaveden bezcelní režim i u zemědělských produktů a pro obchodování se zeměmi stojícími mimo Společenství zavedly státy EHS jednotný celní sazebník.
 1973 - Evropské společenství přijímá první nové členy Dánsko, Irsko a Velkou Británii. Připojit se mělo i Norsko, jeho občané však vstup v referendu odmítli.
 1981 - Společenství se rozrůstá o další země Řecko, Španělsko a Portugalsko.
 1986 - Vzniká plán na zrušení hranic uvnitř Evropského společenství, tedy plán na odstranění překážek volného pohybu zboží, služeb, osob a kapitálu. Cílem bylo vytvořit do r. 1992 takzvaný vnitřní trh.
 1989 - Po zhroutilí socialismu ve střední a východní Evropě začíná ES navazovat kontakty s
 1990 - Československem, Maďarskem, Polskem a dalšími státy.
 1991 - V Maastrichtu se předsedové vlád a hlavy států členských zemí dohodli na smlouvě o Evropské unii. Ta byla v dalších dvou letech ratifikována jednotlivými státy.
 1993 - Smlouva o Evropské unii vstupuje v platnost ve všech tehdejších členských zemích.
 1995 - Členy unie se stávají Finsko, Rakousko a Švédsko. Norsko v referendu vstup do Evropské unie opět odmítlo.
 1996 - Česká republika podala oficiální žádost o členství v Evropské unii. V polovině devadesátých let tak učinilo dalších devět států.
 1998 - Evropská unie zahajuje jednání o členství v EU s Českou republikou, Polskem, Maďarskem, Slovinskem, Estonskem a Kypr.
 1999 - 1. ledna začala v 11 z patnácti členských zemí EU platit společná evropská měna s názvem „Euro“. Bankovky a mince se dostaly do oběhu od roku 2002. Předsedové vlád členských zemí EU podepsali v Amsterdamu smlouvu shrnující a aktualizující výsledky snah o sjednocení Evropy, jako je například Smlouva o EU, Smlouva o založení Evropského společenství a další.
 2004 - Česká republika, Slovensko, Polsko, Maďarsko, Litva, Lotyšsko, Slovinsko, Estonsko, Kypr a Malta se stávají členy Evropské unie

INSTITUCE EVROPSKÉ UNIE

Dne 1. května 2004 se stane Česká republika oficiálně členem Evropské unie. Již v následujícím měsíci (11. -12. 6. 2004) budeme poprvé volit své zástupce do Evropského parlamentu. Pro usnadnění orientace uvádíme z tohoto důvodu následující řádky, mající za cíl podat stručné základní informace o této instituci, stejně jako o dalších vrcholných orgánech EU představujících viditelnou moc tohoto seskupení v Evropě.
 Evropský parlament (EP) je jediný demokraticky volený orgán EU. Jeho souhlas se vyžaduje u důležitých mezinárodních smluv, rozšíření EU a pro jmenování předsedy a členů Evropské komise jako celku. Může ji také vyslovit nedůvěru na jejímž základě Evropská komise rezignuje. Evropský parlament schvaluje spolu s Radou Evropské unie legislativu, rozpočet a je kontrolním mechanismem pro výkonnou moc.
 Poslanci parlamentu jsou voleni v jednotlivých členských zemích EU jednou za pět let. Zvolení zástupci by pak měli prosazovat politickou vůli a zájmy občanů svých zemí. Rozdělení křesel a mandátů je v Evropském parlamentu a Radě EU poměrně rozděleno podle počtu obyvatel jednotlivých států EU (viz. uvedená tabulka srovnávající poměr zastoupení před rozšířením a po 1.5.2004

Síla zemí v EP a Radě	EVROPSKÝ PARLAMENT				RADA			
	dnes	dnes %	po rozšíření	po rozšíření %	dnes	dnes %	po rozšíření	po rozšíření %
Německo	99	15,8	99	13,5	10	11,5	29	9,0
Francie	87	13,9	78	10,7	10	11,5	29	9,0
Velká Británie	87	13,9	78	10,7	10	11,5	29	9,0
Itálie	87	13,9	78	10,7	10	11,5	29	9,0
Španělsko	64	10,2	54	7,4	8	9,2	27	8,4
Nizozemí	31	5,0	27	3,7	5	5,7	13	4,0
Řecko	25	4,0	24	3,3	5	5,7	12	3,7
Belgie	25	4,0	24	3,3	5	5,7	12	3,7
Portugalsko	25	4,0	24	3,3	5	5,7	12	3,7
Švédsko	22	3,5	19	2,6	4	4,6	10	3,1
Rakousko	21	3,4	18	2,5	4	4,6	10	3,1
Dánsko	16	2,6	14	1,9	3	3,4	7	2,2
Finsko	16	2,6	14	1,9	3	3,4	7	2,2
Irsko	15	2,4	13	1,8	3	3,4	7	2,2
Lucembursko	6	1,0	6	0,8	2	2,3	4	1,2
Polsko	0	0	54	7,4	0	0	27	8,4
ČR	0	0	24	3,3	0	0	12	3,7
Maďarsko	0	0	24	3,3	0	0	12	3,7
Slovensko	0	0	14	1,9	0	0	7	2,2
Litva	0	0	13	1,8	0	0	7	2,2
Lotyšsko	0	0	9	1,2	0	0	4	1,2
Slovinsko	0	0	7	1,0	0	0	4	1,2
Estonsko	0	0	6	0,8	0	0	4	1,2
Kypr	0	0	6	0,8	0	0	4	1,2
Malta	0	0	5	0,7	0	0	3	0,9
CELKEM	626	100	732	100	87	100	321	100

Zdroj: Přístupová smlouva

Evropská rada (ER) odpovídá za základní politická rozhodnutí, řešení závažných politických problémů a určování nových směrů evropské integrace. Jejími členy jsou hlavy států nebo předsedové vlád členských zemí a předseda Evropské komise (EK), jimž jsou nápomocní ministři zahraničních věcí a členové EK. Rada se schází alespoň dvakrát ročně a má přímou zodpovědnost za společnou zahraniční a bezpečnostní politiku a za spolupráci ve věcech justice a vnitřních záležitostí.

Rada Evropské unie (REU) je klíčovým zákonodárným a výkonným orgánem EU, říká se jí rovněž Rada ministrů. Všechna důležitá rozhodnutí, určení politiky unie a přijímání právních předpisů náleží do její kompetence. Rozhodnutí Rady jsou závazná pro všechny členské státy. Podle povahy problému, o němž se hlasuje, Rada rozhoduje buď prostou, či kvalifikovanou většinou nebo jednomyslně. Členové Rady ministrů hájí zájmy svých zemí a jednotlivé země mají v některých případech právo veta.

Rada EU přitom není institucí volenou lidem. Její členové jsou zástupci vlád členských států premiéři, ministři zahraničních věcí či rezortní ministři. Ačkoliv Rada není volena obyvatelstvem unie, má rozhodující zákonodárnou pravomoc schvaluje nařízení a směrnice, které buď platí okamžitě, nebo jsou členské státy povinny vtělit je do svého právního řádu.

Evropská unie každoročně vydává tisíce směrnic, nařízení a rozhodnutí. Jen v letech 1993-2002 EU vydala 919 směrnic a 28 817 rozhodnutí a nařízení.

Evropská komise (EK), sídlící v Bruselu, je dalším legislativním orgánem se zvláštní působností. Jen ona smí navrhnout nové právní předpisy Společenství, nemůže je však přijímat. To přináší Radě ministrů a Evropskému parlamentu. EK tvoří členové, které jmenují jednotlivé státy. Členové komise mají za úkol hájit jen zájmy celého Společenství, a to bez ohledu na státní příslušnost.

Totéž platí o celém aparátu nevolených úředníků, kteří skládají přísahu věrnosti EU a jsou povinni konat výhradně ve prospěch integrace, nesmějí proto přijímat pokyny od své vlády ani jiné instituce. Odpovědnosti vůči Evropskému parlamentu Komise trochu připomíná „vládu“. Ani její mandát nemá souvislost s vůlí občanů. Reálná síla občana ovlivnit rozhodování EK je mizivá.

Evropský soudní dvůr (ESD) zajišťuje respektování práva při výkladu a aplikaci smluv a veškerých dalších právních předpisů Evropského společenství. Řeší případy, kdy členské státy porušují své zákony nebo je nepřizpůsobují evropské legislativě.

Roli ESD doplňuje veřejný ochránce lidských práv v unii evropský ombudsman.

Evropská centrální banka (ECB) založená k 1. 6. 1998, patří od ledna 1999, tedy od zavedení společné měny Euro, rovněž mezi hlavní instituce Evropské unie. Její činnost se vztahuje pouze k Evropské měnové unii (EMU), sdružující zatím dvanáct států. ECB spolu s centrálními bankami těchto států udržuje cenovou stabilitu a tvoří měnovou politiku EMU.

Finanční institucí unie je také Evropská investiční banka.

Pokračování příště

PENTAGATE - Letadlo, nebo řízená střela - část IV.

Převodní svědectví

... Kirk Milburn, ředitel závodu Atlantis Co mluví o letadle, o létajících troskách. Nikoli o Boeingu. Slyšel jsem letadlo. Viděl jsem je. Viděl jsem létat trosky. Viděl jsem, že zavádilo o kandelábr. Pak byl oheň a kouř a slyšel jsem druhou explozi. Jeho sluchový vjem byl přesný: letoun dělal zvláštní hluk a byly tam dvě exploze oddělené.

Druhý svědek Steve Peterson, grafik, 43 let, viděl stříbrný stroj letět před oknem svého bytu ve 14. poschodí budovy Pentagon City. Washington Post přináší jeho svědectví těmito slovy: "Letoun, který byl provázen ostrým zvukem stíhacího letounu, letěl nízko nad Ariingtonským hřbitovem, tak nízko, že jsem myslel, že přistane na dálnici 139". Uvádí rovněž, že letoun letěl tak rychle, že nemohl přečíst co bylo uvedeno na jeho kabině. Ale jeho popis letícího objektu je nicméně přesný. "Zdálo se, že v letounu mohlo být osm až dvanáct osob, letěl přímo k Pentagonu" ... To, co říká, odporuje oficiální verzi: nemluví o Boeingu, ale o malém letadle pro 812 osob, které vydávalo hluk stíhacího letounu...

Francois Grangier, expert na vyšetřování leteckých katastrof veřejně prohlásil, že Boeing nemohl v žádném případě zasáhnout fasádu: "To, co je jisté, když se podíváme na foto této fasády, která je nedotčena, je evidentní. Tudy neprošel letoun. Je možno si představit, že letoun těchto rozměrů nemůže projít oknem, aby rám zůstal stát. Ale je jisté, že když to byl letoun, že zasáhl v jiném místě" ...

Konečně Tom Seiberl, ing. síti, který pracuje v Pentagonu, je posledním svědkem tohoto prvního seznamu, říká: "Slyšeli jsme něco co dělalo hluk rakety, potom jsme slyšeli silný výbuch" ...

Jiný svědek Mike Walter, seděl ve voze v době dopravní špičky na dálnici, která vede v blízkosti Pentagonu, kde vozy prakticky popojížděly. Při pohledu okénkem viděl přilétat letoun American Airriines. "Myslel jsem, že něco neklape, je skutečně nízko. A viděl jsem ho. Chci říci, že to bylo jako létající střela s křídly". To bylo 12. září 2001. Tázán v březnu 2002, Mike Walter uvádí, že tehdy mluvil metaforicky. Což jsme si nikdy nepomysleli. Předmět metafory je ovšem zvláštní. Tím víc pro něho, je to otázka principu: Nemůže to být střela, protože si nedovede představit možnost komplotu nebo nějakou odpovědnost generálního štábu nebo americké vlády v atentátech z 11. září.

Po svém prvním prohlášení v CNN, Mike Walter uvedl dvě nové verze nárazu letícího stroje na Pentagon. 21. března 2002 na LCI ujišťuje, že letoun "se složil jako harmonika" na fasádě. O několik dnů později ujišťuje, na dotaz Digipresse, že Boeing "pokračoval dovnitř Pentagonu, ale křídla nepronikla do budovy". Podle tohoto novináře se "složila". Stroj se měl také "rozpadnout" ... "Bylo možno vidět jeho četné zbytky".

Tato prohlášení jsou zavádějící vzhledem k jiným svědectvím. Jiní svědkové hovoří o dvou faktech: Jednak o stroji, který viděli nebo slyšeli, jednak o

Rozdílnost prostředí není příčinou rozdílnosti IQ (spíše naopak) - část 2 - VI.díl

Televize a zábava

Podle Levina (1997,s.77) se černí věnují zábavě více než bílí a utrácejí za ni více peněz:

* Černí se dívají v USA na televizi v průměru o téměř třetinu déle než bílí. Černí chodí dvakrát více do kina.

* Kupují si zhruba stejně elektronických her, ale o mnoho méně počítačů než bílí nebo Asiaté.

Helmreich (1982,s.86) uvádí, že černí utrácejí více za:

* Automobily (např. v roce 1966 měly 3% bílých i černých Američanů Cadillac, přestože příjem černých byl značně nižší)

* Luxusní oblečení

Helmreich, jako radikální environmentalista, to vysvětluje snahou černých ukázat opresivní společnosti, že něco dokážou. Spíše se zdá, že tento druh alokace prostředků má vztah k reprodukčnímu chování.

Odložení slasti

Černé děti dávají přednost menší odměně hned před větší odměnou později. Mischel (1961) provedl experiment, ve kterém dětem nabízel čokoládu, kterou mohly mít hned, ale pokud by počkaly týden, dostaly by dvě. Černošské děti jednoznačně preferovaly jednu čokoládu hned. Bílé děti z kontrolní skupiny dávaly přednost větší odměně později. Mischel uvádí, že rozdíl byl tak velký, že si experiment nevyžádal statistické zhodnocení výsledků.

Na neschopnosti odložit slast se podílejí tyto faktory:

explozi.

Zvláštní zvuk a dráha letu

Jestli mnozí svědkové říkají, že viděli Boeing American Airriines, četní z nich nicméně popisují dráhu a zvuk, které nemohly pocházet z takového letounu.

Tak mnozí potvrzují, že slyšeli ostrý zvuk. Omar Campo, který sekal sekačkou trávu na druhé straně dálnice, hovoří o linkovém letadle American Airriines, které mu prolétlo "s pronikavým zvukem" nad hlavou. Vzpomínáme na Pattersona, který mluvil o "ostrém zvuku stíhacího letadla". Joel Sucherman hovořil rovněž o ostrém zvuku, stejně jako Afework Hagos.

James Rván, 27 let, má verzi ještě přesnější a uvádí zajímavý detail: Zatímco letoun prolétával nad ním, slyšel podivný zvuk, který popsal jako náhlé ubrání plynu motoru. Zvedl oči a pozoroval letoun v malé výšce, který ihned identifikoval jako Boeing American Airriines. Upřesnil, že viděl značku společnosti, že stroj je stříbrné barvy a ujišťuje, že viděl také okénka kabiny ... Letoun přelétl jeho vůz. Vidí v tom okamžiku kolísání křídla jakoby letěl klouzavým letem a jevilo se vyhnul radiové věži ve snaze se stabilizovat. V tom okamžiku s ostrým zvukem letoun akceleruje a letí přímo ve směru západního křídla Pentagonu.

Pohyb křídla je potvrzen několika svědky, i když jeho vysvětlení jsou různá. Afework Hagos říká, že "letoun sklopil křídla shora dolů jakoby chtěl obnovit svou polohu". Aydan Kizildrğli uvedl, že se letoun před nárazem lehce chvěl. Mark Bright z bezpečnostní stráže Pentagonu slyšel, stejně jako James Ryan, že letoun jakoby přidal plyn předtím, než narazil do budovy.

Zeptali jsme se pilotů Boeingů 777 nebo 757 na jejich názor. Všem se chování letounu popsané svědky jevílo jako podivné. Např. je u Boeingů možné naklánět se kolem příčné osy křídla, aby upřesnil svou dráhu. Ale je nemožné, aby toto naklání bylo rychlé. Naklání křídla shora dolů rychlým pohybem, jak uvádí Afework Hagon je obtížné pozorovat. Stejně tak jeli možné ubrat silně plyn a hned nato jej plně otevřít, aby vznikl dojem, že byl vypnut motor a potom hned akceleroval. Je to operace, která u Boeingů trvá nejméně 10 vteřin. Doba, kterou nedisponoval James Ryan ...

Ve všech případech tato svědectví týkající se hluku a dráhy, odpovídají dokonale způsobu letu řízené střely v poslední fázi letu těsně předtím, než zasáhne cíl. Vyhodnocení všech svědectví a jejich rozporů umožňuje závěr, že atentát byl spáchán použitím létajícího stroje. Umožňuje vyloučit hypotézy nástražného vozidla a vrtulníku. Charakter stroje, který narazil do Pentagonu však zůstává velmi problematickým. Svědectví nedovolují vsutku určit, zda se jedná o letoun, nebo řízenou střelu a ještě méně určit, zda se jedná o let 77 American Airriines. Musíme nyní konfrontovat hypotézu řízené střely pomocí materiálních skutečností.

Pokračování příště

* Extrémní orientace na přítomnost

* Impulsivita

* Nedostatek volní kontroly / nedostatečně vyvinuté superego.

Podobný experiment byl prováděn na jihu USA (Price-Williams a Rameinz,1974).

Desetiletým dětem bylo např. nabídnuto 10 dolarů hned, nebo 30 dolarů za měsíc (event. menší čokoláda / dárek hned, nebo později). Mezi Afroameričany a Hispánci byl ve schopnosti odložit slast malý rozdíl (preferovali okamžitě uspokojení), ale významný podíl byl zaznamenán mezi těmito dvěma skupinami a bílými Američany.

Neschopnost odložit slast ovlivňuje pravděpodobnost kriminálního chování. Většina krádeží je páchána lidmi, kteří chtějí "malé množství hned".

Mortalita

Rushton (1997a,s.150-152,269) sumarizuje přehled mortality:

* Černí mají vyšší úmrtnost ve všech věkových skupinách.

* V různých profesních skupinách mají černí větší úmrtnost než bílí. Např. v americkém námořnictvu za období 1974-1978 měli černí vyšší úmrtnost. Příčinami byly nehody, násilí, nesprávné užívání léků, utopení, střelba apod.

Dokončení na straně 4

Je to opravdu náš cíl? P.F. 2004 pana "Ředkvičky"

Nemusíme si nikterak zastírat, že jednou ze základních vlastností našeho národa je tragická lehkomyšlnost. S tím souvisí i odmítání všeho, co by vyžadovalo úsilí a formování morálních hodnot světa. Ostatně ani život kolem nás nevidíme reálně, neboť se díváme do nastrojeného zrcadla, které odráží pouze virtuální skutečnost.

Kdybychom položili na jednu misku vah zábavu a na druhou požadavky na čest a morálku, zjistili bychom, že miska se zábavou by pro svou tíhu a prudký pád zcela smetla z druhé misky všechno ostatní. K těmto závěrům docházím v době, kdy televize opět servíruje Třicet případů majora Zemana. Nejedná se o žádné umělecké dílo, ale o zcela promyšlenou agitku. Reprizovaný seriál po lžičkách podává divákům paralyzující jed, který je nutí vidět věci obráceně. Nositeli dobra jsou zde příslušníci represivní složky, političtí odpůrci jsou naopak nejhoršími představiteli zla. Tyto dva vyhraněné pohledy jsou navíc podporovány skutečností, že doba totality patří minulosti. Minulost petrifikuje a zvláště pro mladou generaci je vystupování majora Zemana ilustrací, jak pohlížet na tehdejší totalitu. Ostatně nostalgii po době minulé cítíme všude kolem nás.

Podobné názory jsou velmi nebezpečné, zvláště v době, kdy jsme nuceni účtovat s totalitním dědictvím a s naší neschopností se s totalitou zcela vypořádat (viz. Zákon o propagaci komunismu na straně jedné a zcela legální fungování KSČM, a dosazování bývalých komunistů na nejvyšší posty na straně druhé) a to za cenu nepopulárních a mnohdy bolestivých opatření při směřování naší společnosti na úroveň vyspělých demokracií.

Nebýt totality, byli bychom mezi prvními z nich, jak nás k tomu předurčovalo naše postavení v době první republiky. Je třeba si uvědomit, že všechna nutná opatření vlády, na která svorně nadáváme a které se nás všech dotýkají, mají své kořeny právě ve výše zmíněných aspektech. Štěkáme na špatný strom. Vždyť jsme takto rozhodli a to hlavně svou neúčastí při volbách! A ti, kteří se považují za pokračovatele totalitních dogmat z toho těží a politicky rostou.

Není hra jako hra. Kritizovaný seriál není možné srovnávat se starořímským chléb a hry, zvláště když bylo jeho cílem odvrátit lidi od výbušné situace v

Římě. Chléb i hry pořádané v cirku byly Římanům poskytovány bezplatně.

U nás se na chléb musí tvrdě pracovat a ani hry nejsou laciné. Mám na mysli všeprostopující šoubyznys, který nemá za úkol odpoutávat myšlení od reality, byť nepřijemné, čehož ale přece jen docílí. Dnešní hry jsou daleko strašlivější ve svých účincích, neboť manipulují s člověkem a formují jej. Zbavují ho etických a morálních hodnot a místo nich dosazují prázdné a libivé fráze. Dnes by většina z nás již neporozuměla výrokům moudrých lidí, protože za své přijímá moudra troušená "hvězdami", která nás zaplavují z televize, rozhlasu a jiných médií.

To jsou dnešní arbitři životních pravd a budovatelé nových řádů. Ať zpívají (pokud na to mají), tančí a baví lidi, ale ať se sebe proboha nedělají vzory pro život. Ať si uvědomí, že lidem nemohou dát víc než zábavný pohled.

Do této kategorie nezahrnuji skutečné umělce všech směrů. Právě oni jsou tvůrci hodnot, je třeba si jich vážit a brát si z nich vzory. Jejich úsilí je mnohdy nedoceněno.

Hra nazvaná Třicet případů majora Zemana deformuje skutečnost a vytváří v lidech touhu po ztraceném ráji, navíc útočí a uráží je.

Statisíce lidí bylo totalitou uvězněno, mnoho z nich popraveno, většina nekomunisticky smýšlejícího národa byla existenčně postižena a vyloučena z možnosti vzdělání. Lidem bylo upíráno právo nejen na svobodu pohybu, ale i myšlení. Byli zbaveni možnosti sledování myšlenkových a technických pokroků ve světě. Nejhorší je, že z nás úmyslně vyráběli blbce, kteří byli schopni pět chválu na celkovou vyspělost, zvláště morální, velkého bratra, v jehož drtivém objetí nám docházel dech. A co je vůbec nejhorší, že nás tato situace vůbec nepoučila a nám se v ní zalíbilo tak, že si zřejmě vůbec nedovedeme představit svůj další osud bez dalších "bratrů a drtičů".

S myšlenkami na změnu s nástupem nové generace se také můžeme rozloučit. Kdepak by asi tak vzala příklad, který mohla následovat? Absolutní nezajem o cokoli podstatné zamožuje celou společnost.

Nezajem a lež se tak stává naší celožitovní společnicí. Připustíme-li lež, tak tím, připouštíme, že nám nevdají ve lži žít! Bud' me opatrní!

Magdaléna Brodská

Skřeky

Sudetáků požadujících odsun Václava Klause z "německé" vily konfiskované po roce 1945 lahůdkáři Lippertovi mají jediný cíl. Přehlušit hlasy Republikánů M. Sládku, kteří odmítají zapomenout na Usnesení Vítězných Mocností v Postupimi a v Paříži. Bilionové škody způsobené okupací a válkou mělo Německo i Rakousko zaplatit uhradit symbolickými reparacemi ve výši 380. miliard předválečných korun. (asi 240. miliard Euro). Jediné, co z reparací naše republika viděla, byl majetek Sudetáků odhadnutý na 50. miliard předválečných korun (asi 32 miliard Euro) Zbývající 210. miliard Euro nám Německo stále dluží. Pro osvěžení paměti, tyto dluhy započaly vyhnáním Čechů z pohraničí a zabráním jejich majetku na podzim v roce 1938. Po vpádu Wehrmachtu do zbytku republiky

15.3.1939 získala německá armáda 1500 letadel, 2700 děl a houfnic, 460 tanků, 700 minometů a výstroj a výstroj pro 50 záložních divízií Československé armády. Následovala otročká práce pro Říši, totální nasazení, 380 000 zavražděných a umučených občanů Čech a Moravy, škody způsobené válkou apod. Protože mají Sudetáci naše politické špičky otočené kolem prstu, reparace platit nebudou a konfiskovaný majetek chtějí získat zpět. A tentokrát se zaměřili správným směrem. Je jisté, že první signatář potupné Česko-Německé deklarace vilu vyklidí. A protože má smysl pro symboliku, udělá to právě 15. března, aby si už konečně náš národ uvědomil, že má pouze dvě možnosti. Držet hubu a krok.

M. Straka

Špatný postup???

První únorový týden dštěla média, včetně TV NOVA, oheň a síru na trojici policistů, kterým utekl zlodějíček i s pouty na rukou. Je dokonce možné, že policisty čeká vyhazov a trestní postih. Normálně myslící člověk se musí dívat na celý problém trochu jinak. Zřejmě se nejednalo o vraha, drogového mafiana ani o pachatele násilných trestných činů. Policisty fyzicky nenapadl a

byl pouze lepší běžec než oni. Media zdůraznila, že policisté měli zbraně.

Ale střílet spoutaného člověka do zad, to snad dělali naposled podřízení pana Hitlera. Pokud chce pan ředitel Kolář podobným přehmatům zabránit, měl by koupit policistům sportovní obuv a občas je prohnat po tartanu.

M. Straka

Kott & Kužvart

Vzrušený týden prožila Poslanecká sněmovna. Všechno začalo komickým vystoupením opilého poslance Kotta, který opět neodolal slivovici. Člověk ani nemusel vidět na konci Televizních novin zvířátko, stačilo, když se podíval na část vystoupení poslance Kotta. Nejprve celý rozzářený žertovně odpovídal na připomínky poslanců, že hovoří příliš potichu, když promluvil nahlas, pletl si ministra Sobotku se Svobodou. Poté ještě slíbil, že odpoledne přednese pozměňovací návrh, ale to už se prý vyspával s kocovinou.

Daleko horší bylo jednání poslaneckého klubu ČSSD, na kterém náš historicky první eurokomisař Kužvart oznámil premiéru Špidlovi šokující zprávu, že po necelém týdnu ve svojí funkci končí. Ani se nedívám, že se z toho Špidla zhroutil. Nejdříve si ho i přes protesty koaličních stran tvrdě prosadil a pak takové zklamání. Po špatném výběru prezidentských kandidátů Špidla opět ukázal, že není dobrým "výběřím" osob vhodných vykonávat náročné a prestižní funkce.

Kužvart jako důvod oznámil pouze to, že mu Ministerstvo zahraničí v čele se Svobodou hází klacky pod nohy. Svoboda se svým typicky lidoveckým úsměvem odpověděl, že nevládní dřevařský závod ani les, takže kde by on "svatoušek" vzal nějaké klacky? Vskutku pádný argument, pane ministře. Také se proslýchá, že Kužvart uslyšel brilantní angličtinu svých eurokolegů a překvapením se zmohl jen na výrazy typu "Yes, no, I'm very optimistic.", takže se raději svého komisařství vzdal, aby nedělal ostudu. Stejně mu byl k zaškolení přidělen resort zdravotnictví, a on přece tolik toužil po životním prostředí. To se mu ale EU bála přiklepnout, protože Čechům po spuštění Temelína co se životního prostředí týče nevěří.

Takže teď celá republika i Unie čekají, až se pan Špidla uzdraví a navrhne alespoň jazykově nadanějšího eurokomisaře. Jak už to tak bývá, Češi mají zase jednu raritu. Jako první z přistupujících zemí už budeme mít druhého komisaře.

Martin Mynařík

Spisovatel Pavel Kohout v PŘÁVU ve svém článku evidentně trpí ztrátou paměti, nebo něčím horším. Mluví o mapě Evropy, kde bylo Československo jediný ostrov svobody v obklíčení. Potom přichází na řadu student, který skočil z okna Arcibiskupské koleje v roce 1939. Potom viděl první nahou dívku mrtvolu v únoru 1945, když překládali jako totálně nasazení oběti omylu spojeneckých letců do rakvi.

Vzpomíná na květnové volby v roce 1946. Lituje, že jako osmnáctiletý byl svědkem výsledku této volby spuštění železné opony, ale neříká koho volil sám. A nyní přijde mezera až do října 1962 kde překrucuje historii. Mluví o útoku sovětské flotily na Kubu. Zapomněl říci, že v té době SSSR neměl rakety dlouhého doletu a ostatních měl mnohem méně.

21. srpna 1968 byl na prosluněné piazzě v italské Pérugii (nesmělo se jezdit na západ), "když s dunivým pokřikem mladého kamelota ..." se dozvěděl o okupaci. Potom popisuje 4. říjen 1979 kdy ho "v noci odnesli českoslovenští pohraničníci v Nové Bystřici

násilím odnesli do auta a vystrkali, jak tvrdili, navždy do ciziny". 3. ledna 2004 si nepřipouští všechny krvavé i jinak hnusné noční můry minulosti a nenechá si vnutit trvale špatnou náladu.

Nedá mi, abych se nezeptal co pan spisovatel dělal v době od roku 1946 do roku 1962. Pomohl mi k tomu před časem vysílaný rozhovor se spisovatelem Časlavským, který už v roce 1968 emigroval do Ameriky a prohlásil: "Na mém propouštěcím dekretu z Karlovy university jsou podpisy Pavla Kohouta a Rity Klímové". Můj otec, který je už 20 let na onom světě, vystoupil z KSČ už v roce 1951. Říkal, že tam s těmi ředkvičkami nebude, protože udělají všechno pro svůj vlastní prospěch i za cenu politických procesů. Nejhorší jsou ti o generaci mladší.

Táta a strýcové mluvili o rudé Ritě, rudé carevně. Neříká vám to něco? Tak je úsměvné, že nás chce shisofrenik učít demokracii, když ji sám pomáhal pošlapat. A to si myslím, že je opravdu rouhání. I.V.

Opočno patří Colloredomansfeldům

Potvrdil to Nejvyšší soud České republiky. Nezávislá česká justice odmítla dovolání pardubického územního pracoviště Národního památkového ústavu, který zastupovalo stát ve sporu o restituci státního zámku v Opočně. Takže Rychnovsku bude vládnout bude po 85 letech vládnout staronová šlechta a cesta k "Rakousko-Uhersku je otevřená.

Podle verdiktu soudu se státu nepodařilo předložit důkaz o tom, že Josef Coloredomansfeld ztratil československé občanství a kolaboroval s nacisty. Po sametovém podvodu v roce 1989 vydalo MV vedené známými postavami dne 3.12.1992 potvrzení o českém občanství, které pro nesmyslnost muselo zrušit. Prohlásilo ho nulitním, protože bylo vydáno nepříslušným orgánem.

Jak prohlásil advokát Vlastimil Nedomlel je toto rozhodnutí účelové a doplnil: "Máme potvrzení z městské části Prahy 1, že Josef Coloredomansfeld byl československým občanem". Samozřejmě v potvrzení není napsáno do kdy. Jak je možné, že podřízený úředník vydá potvrzení proti vyššímu orgánu? Vtírá se několik neodbytných otázek.

Co za to dostal takovýto vlastizrádce? Nebylo pláno-

vaným činem analytiků využít extrémních klimatických podmínek na Šumavě v roce 2002 k obrovské povodni ponecháním plných přehrad a rybníků, aby byla zatopena Invalidovna? Kde jak známo byl archiv československé armády s právě s uloženými dokumenty s vlastizrádci a konfidenty Gestapa. Svědkové té doby na nás koukají z nekonečna, a proto už nestojí nic v cestě přepisování naší soudobé historie. Takže není dokladů před rokem 1945 a pan advokát může podávat trestní oznámení dle libosti a dojit českou kolonii do nekonečna. Může mít tu drzost pronásledovat autory knihy Pokusy o restituci státního zámku Opočno po roce 1989, která vyšla v loňském roce.

Je to jenom malá ukáзка jak se rozkrádá naše zem opět po 400 letech. Musíme si být vědomi, že veškerá tato rádobý šlechta do Čech přišla po prohře na Bílé Hoře. Dostávaly v transformaci za své věrné služby habsburským panství popravených českých pánů. Nikdy nebyla prospěchem českému národu, proto také v roce 1918 byla uskutečněna pozemková reforma a zákonem bylo zakázáno používat šlechtické tituly (což platí dodnes). Nesmíme zapomenout jak se chovaly za německé okupace bez ohledu zdali existují důkazy. Ivo Vlk

... a tak to vidím já

zdravotně závadné, nám tady jistě ponechají a my na nich budeme pracovat za smíšnou částku. Odmítáme takovýto model, odmítáme rozprodávání Československé republiky.

S tím souvisí otázka zemědělství. Sami dobře víte, že projednávání zákona o půdě není ještě ukončené, že dokonce tento zákon, který je podle nás jeden z nejdůležitějších, je neustále odkládán, že je narušována funkce zemědělců. My požadujeme, aby na prvním místě bylo zachováno funkce zemědělství, výroba potravin a zásobování obyvatelstva potravinami, protože tady tu oblast považujeme za oblast nejdůležitější. Jakékoliv narušení ve výrobě potravin nás může postavit do dovozní závislosti, bude stoupat naše zahraniční zadluženost nebo naše zahraniční dluhy a likvidace Československé republiky, kdy se dostaneme do pozice banánových republik nebo Bolívie, ke které jsme už dneska velmi často přirovnáváni. Už dneska roste naše zahraniční zadlužení, nakonec si budeme muset půjčovat stamilióny dolarů na pokrytí našich dluhů, a dostaneme se do toho kolotoče, v kterém jsou ostatní země.

Vedení Československa je tedy velmi hrdé, naproti tomu prezident Polské republiky Lech Walesa navštívuje cizí země a vyjednává tam snížení zahraničního dluhu, hrdé vedení Československé republiky toto odmítá, což je sice hezké gesto, ovšem je nutné se podívat na reálnou situaci v Československu a podívat se na to, v jakém skutečném stavu naše země je. Dáje se mrhá časem a mrhá se totiž i peníze. Před půl rokem prezident republiky už slíbil 60 miliónů amerických dolarů na podporu soukromého sektoru v Československu, kde tyto dolary jsou?

VOLBY DO EVROPSKÉHO PARLAMENTU

REPUBLIKÁNI MS

PŘIHLÁŠKA DO OKRSKOVÉ VOLEBNÍ KOMISE

Jméno:

Příjmení:

Datum nar.:

Adresa:

PSČ: Telefon:

Okrsek ve kterém chci pracovat:

PŘIHLAŠUJI SE ZA ČLENA OKRSKOVÉ VOLEBNÍ KOMISE.

Datum:

.....
podpis

Kontakt: REPUBLIKÁNI MS, Na ostrově 28,
Havlíčkův Brod 580 01, tel.: 603 527683

VOLBY DO EVROPSKÉHO PARLAMENTU

... a tak to vidím já

Přednáška pro krajany a zájemce o situaci v Československu

přednesená dr. M. Sládkem při návštěvě Velké Británie na začátku října 1991

Přednáška pro krajany a zájemce o situaci v Československu přednesená dr. M. Sládkem při návštěvě Velké Británie na začátku října 1991.

Dámy a pánové, jsem velmi rád, že se s vámi setkávám, a že vám mohu podat nejnovější informace o vývoji v Československu po tzv. sametové revoluci v listopadu 1989. Ve světě byla tato revoluce přijímána jako něco nového, jako nový způsob vývoje ve všech bývalých socialistických zemích. Mohu vás však ubezpečit o tom, že pokud hodnotíme sametovou revoluci podle výsledků, bylo to pouze loutkové divadlo, které nemá se skutečnou změnou politických a ekonomických podmínek nic společného. Nechci zabíhat do příliš teoretických úvah o přípravě sametové revoluce, která je v Československu označována za společné dílo StB, KGB, případně dalších tajných služeb. Tuto revoluci je nutné hodnotit podle skutečných výsledků, podle toho, co se v Československu za téměř dva roky odehrálo.

17. listopadu bylo zinscenováno krveprolití na Národní třídě, které mělo jediný cíl – vytvořit záminku pro absurdní drama, které mělo po listopadu následovat. Všechny tyto události postupně vyšetřovaly 3 komise Federálního shromáždění, nejvyššího zákonodárského sboru, které za celou dobu své činnosti došly k jedinému výsledku. Zjistily, kde v té době byl Gustáv Husák, ale nezjistily absolutně nic o tom, co se skutečně 17. listopadu odehrálo. Přitom je zajímavé, že 17. listopadu samotného, víkendový den, opustilo kompletní vedení Charty 77 i s celými rodinami Prahu, jakoby si nebyli jisti výsledkem. Celá sametová revoluce je prezentována jako výraz nespokojenosti lidí. Když se však podíváme na její průběh po 17. listopadu, zjistíme, že ke skutečnému vzrůstání nespokojenosti lidí došlo prakticky až týden po 17. listopadu, kdy se teprve zaplnilo Václavské náměstí. V pondělí a v úterý a ještě ve středu se jednalo o hlouček lidí, kteří stáli pod sochou sv. Václava v horní části Václavského náměstí, a kteří ještě neměli dokonce ani zvukovou aparaturu. Teprve poté začala akce na balkonu Melantrichu vydavatelství Svobodného slova, až se zaplnilo Václavské náměstí a posléze Letenská pláň. Teprve tehdy, když bylo zřejmé, že ozbrojená moc nezakročí, teprve tehdy se lidé odvážili vyjít do ulic. Čili žádná vína nespokojenosti lidí, ale zcela plánovitá fraška, která měla umožnit komunistům, kteří byli nejvíce zkompromitováni, pohodlný odchod a těm dalším, méně zkompromitovaným, přejít z politické do ekonomické sféry, uchovat si svoji moc, případně ji ještě zvýšit. Jsme toho názoru, že sametová revoluce byla pouhým loutkovým divadlem, které bylo sehráno právě včas, než politicko-ekonomické podmínky v Československu dozrály do takového stavu, že by komunisté byli smeteni úplně. Proto si sami

123

**PŘIHLÁŠKA
REPUBLIKÁNI
Miroslava Sládka**

Příjmení..... Jméno.....

Adresa..... PSČ.....

Rodné číslo..... Ř P.....

Vzdělání..... Obor.....

Povolání.....

Zájmy.....

Dovednosti a zkušenosti.....

Činnosti, ve kterých můžete pomoci straně.....

Telefon do bytu..... Telefon do zaměstnání.....

Mobil..... E-mail.....

Jazykové znalosti..... Přístup k Internetu ano ne

Prosíme označte Vaše zvolené varianty křížkem

- Přihlašuji se za řádného člena strany
- Přihlašuji se za aktivního příznivce strany
- Jsem ochoten pracovat při volbách jako člen okrskové volební komise
- Mám zájem pracovat v některé z odborných komisí dle vlastního výběru
- Jsem ochoten dle svých možností pravidelně finančně přispívat na chod strany
- Pomohu straně získávat nové členy a příznivce
- Přihlašuji se k odběru týdeníku REPUBLIKA
- Pomohu při prodeji týdeníku REPUBLIKA za odměnu
- Chci pracovat jako dopisovatel týdeníku REPUBLIKA
- Jsem ochoten jinak pomáhat straně (blíže rozved'te v poznámkách)

Kontakt: Sekretariát RMS, Na ostrově 28, Havlíčkův Brod 580 01

Rozdílnost prostředí není příčinou rozdílnosti IQ (spíše naopak) - část 2 - VI.díl

Dokončení ze strany 2

* Dětská úmrtnost černých je vyšší. Rozdíl se objevuje i u dětí, jejichž oba rodiče mají vysokoškolské vzdělání. Důvodem je, že černé děti se častěji rodí s podváhou.

* V roce 1930 měli příslušníci nejnižší příjmové skupiny v Anglii a Walesu o 23% větší pravděpodobnost úmrtí v kterékoli věkové skupině, v roce 1970 rozdíl vzrostl na 61% a v roce 1980 na 150%. Tento vzrůstající rozdíl je paradoxní vzhledem k tomu, že moderní zdravotnictví se snaží minimalizovat rozdíly v kvalitě

zdravotní péče mezi chudými a bohatými. Podobné rozdíly v mortalitě byly zaznamenány např. ve Francii, Maďarsku a USA. Důvodem může být, že geny odpovědné za zdraví a dlouhověkost se častěji vyskytují u osob z vyšších společenských vrstev.

Zdravotní problémy černých jsou připisovány zlobě a stresu z rasismu. Důvody však opět budou spíše biologické. Maclean a spolupracovníci (1974) uvádějí, že výška krevního tlaku negativně koreluje s množstvím bílých genů.

Pokračování příště

Farizejská ODS

Káží vodu a piji víno. Tak lze nazvat jednání představitelů ODS. Když byla tato strana u vlády, prováděla ta samá alotria jako dnešní vládní garnitura. Dnes je ovšem v opozici a ke svým předchozím skutkům se nehlásí. Raději pouze vše kritizuje, jako každá správná opoziční strana. Sama však s nějakým konstruktivním řešením nepřichází. Zřejmě proto, aby jí někdo nevyfoukl její programové teze, jak to občas dělávala sama jiným politickým stranám. Potom by po vítězných volbách nemohla přijít s nějakým převratným nápadem. A její jednání? Dva případy za všechny. V Olomouci se rozhodlo o zrušení dvou prosperujících základních škol a o prodeji městských bytů občanům. ODS, která má plno řečí o tom, jak jí jde o blaho občanů a vzdělání národa, se vůbec ani nevymlouvala, jako to dělaly jiné politické strany v městském zastupitelstvu. Jednoznačně jakékoliv námítky a petice občanů odmítla, po vzoru výroku "velkého učitele" Klause ulice nám nebude poroučet. Je to sice nepopulární, ale ODS ví, co je pro malého občana dobré. V případě škol prý ubývá ve městě dětí, jak prohlásila představitelka ODS Regina Vrbová. Je sice veřejným tajemstvím, že o zmíněné objekty škol již dopředu projevil zájem některé firmy, spřízněné se členy olomouckého zastupitelstva, ale k tomu ODS taktně mlčí. Rovněž se nezmiňuje o tom, že domy s již zmíněnými

byty jsou staré více jak 30 let. Za celou dobu se do nich neinvestovalo a některé padají občanům doslova na hlavu. Nyní je město prodává téměř za cenu nových, bez příslušné amortizace, aniž by jim dovolilo podle staré vyhlášky, alespoň polovinu kupní ceny proinvestovat do oprav. Mezi občany se šušká, kam je potřeba zajít s tou správnou obálkou a páni radní utěšeně přibývají na váze.

Kde je tedy ten tolik proklamovaný kladný přístup k občanům milá ODS? Říká se, že ryba smrdí od hlavy. Nedávno uveřejnila televize nejkřiklavější jména pěti poslanců a senátorů, kteří neodvezdali, ve stanovené lhůtě, svá daňová priznání. Vedle dvou komunistů Grebeníčka a Ransdorfa se zde objevilo i jméno předsedy ODS Mirka Topolánka. Tento člověk neustále volá po dodržování litery zákona. Mne však konsternoval výrokem, že příslušné orgány se mají starat o důležitější věci a ne o takové prkotiny, jako je placení daní šéfa ODS. Jak se potom má chovat zastupitel ODS na městské úrovni, když má takové vedení?

Inu zákony jsou zřejmě zase jen pro "obyčejné lidi" jako za minulého režimu. Občan tak zákonitě dochází k přesvědčení, že za "komunistů bylo lépe", a že sametová revoluce byla pouze kamufláž pro to, aby si i jini "papaláši" naplnili svůj

J.V.

Oznámení

Členské schůze, i pro naše příznivce, pořádá MO RMS Příbram každé první úterý v měsíci v salonku restaurace Na Březových horách od 16.00 hod. Informace na tel. Jaroslav Dupák 721506708 nebo písemně: Republikáni MS, Brodská 100, p.schr. 206, 26101 Příbram VIII.